

Kétségbeesetten tisztelt, Kedves Professor úr!

Szeretik az újv alkalmából is ünnepi ankhra csatlakozni, akik Önt jókívánásaikkal köszöntik. Az indítékot a személyes közlésre a Nipssabadsaj Karászyi személyben közlöt interjújából kéntem, - enő inaitik volt. Pedig nem tartom azok köze akik hangosan vélekedhetnek arról, amit ön vagy vitapartnerei akhitaranak, - e területen kiskorú vagyok. De nem hangathatik szivesen egy olyan hatásra, amelyik mint szép zene velem van is köze. Köze, önmöt okoz, és vissza-visszatérnek hozzá, most legymtatják, midot adtak rá. S ha a zeneben sem tudnám jól elválasztani a nagy szept az első tetszetőtől - mint ahgyen az ideológia terén más besapott lelkes érdeklődésem, - akkor a hang illymítadó megjelenéséhez hasonlítanám a közléseit. Kérik a Fischer-Diskai hangjához.

Gondolhatná most gondolom én is, hogy kán alkalmaslag lelkesedni, jobk lenne okozni munkálkodni azon, ami érdekos vagy fontos, - de éppen most ez nem sikerült sikerülni, - azért oly jó Karászyi ajándékának az, hogy im a lehetőség magven rá, - élni kell vele.

Azon a maradandón kívül, amit más alkotott azt szeretem nagyon, hogy tartom még soká, igen soká az amit múltandó, és éljen, még tartom, imlym jó egészséghen azoknak barátó körében, akiknek ez nagyon fontos.

MTA FIL. INT.
Lukács Arch.

Izivilől üdvözlé

Sz. Göndörhásta

1967 dec. 30